

Gyászjelentés

Iván Lajos okl. bányagépészmérnök 2019-ben, életének 84-ik évében Gyöngyösön elhunyt.

Csonk Péter bányagazdasági üzemmérnök 2019. július 28-án, életének 81-ik évében Tatabányán elhunyt.

Szabó Károly okl. villamosmérnök 2020. január 23-án, életének 86-ik évében Tatabányán elhunyt.

Diósy Gáspár okl. építészmérnök 2020. március 15-én, életének 97-ik évében Budapesten elhunyt.

(Életútjának ismertetése rubinoklevele alkalmából a 2020/1. számunk 38. oldalán található.)

Bíró Lajos okl. bányamérnök 2020. április 25-én, életének 79-ik évében Miskolcon elhunyt.

Beck József okl. bányamérnök, 2020. május 12-én, életének 81-ik évében Móron elhunyt.

Nyertes Antal okl. olajmérnök, munkavédelmi szakmérnök 2020. június 15-én, életének 88-ik évében Budapesten elhunyt.

(Tagtársaink életútjáról későbbi lapszámunkban fogunk megemlékezni.)

Mikó Attila (1940 – 2018)

2018. december 21-én elhunyt *Mikó Attila* aranyokleveles bányaművelő mérnök. 1940. október 6-án született az Ózd melletti Sáta községben, az általános iskolát is ott végezte. 1959-ben érettségizett az ózdi József Attila Gimnáziumban. A miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán folytatta egyetemi tanulmányait, ahol 1964-ben vehette át bányaművelő mérnöki oklevelét. Ugyanitt 1978-ban bányaiipari gazdasági mérnöki oklevelet szerzett.

Szakmai munkáját az *Ózdvidéki Szénbányászati Tröszt* Farkaslyuk Bányáüzemében kezdte. Itt megszakítás nélkül 1990. október 1-jéig dolgozott különböző beosztásokban. Üzemmérnöki beosztásban aktívan részt vett a rétegvíz-lecsapolás különböző módszereinek kidolgozásában és kivitelezésében, a bányatüzek elleni preventív védekezésben, az üzemi utasítások kidolgozásában. Később megbízása frontmérnöki és felelős műszaki vezetőhelyettesi feladatkörre módosult. Emellett ellátta az Ózdvidéki Szénbányák Központi Bányamentő Állomás parancsnokhelyettesi beosztását is. Aktívan részt vett az ezen időszakban folyó műszaki fejlesztési kísérletekben és azok bevezetésében. A maróhengerrel történő jövészethetőségi kísérletet, a Dobson keretes biztosítás, a VOB-, a 2MKE típusú biztosítás berendezéseinek a helyszínen történő szerelését irányította. A két borsodi szénbánya vállalat 1974-ben történő összevonását követően, a módosult irányítási rendszerben, aknavezető főmérnöki beosztást kapott. Két éven keresztül a bányáüzem műszaki csoportját vezette, de 1987. január 1-jével újra visszatért a termelésirányításba. 1988. december 31-ig a bányáüzem főmérnöke volt, és fél éven keresztül megbízással az üzemigazgatói teendőket is ellátta. 1989-ben az üzem *Putnok Bányáüzem* irányítása alá került. Ettől kezdve 1990. október 1-jéig aknavezető főmérnöki beosztásban irányította a termelést, majd a bányabezárást. Ezt követően új munkahelyén, a Putnok Bányáüzemnél műszaki főmérnök-helyettesi megbízást kapott. 1992. október 1-jén Putnok bánya továbbüzemeltetésének szervezeti formája Putnok Bánya Kft.-re változott. Ebben a szervezeti formában műszaki igazgatóhelyettesi munkakörben dolgozott 2000. szeptember 1-jén bekövetkező nyugállományba vonulásáig. Itt az alapfeladatok elvégzésén kívül jelentős munkát fordított a bánya élettartamának meghosszabbítását célzó tervek kidolgozásába. A szakmai évek végén a második bánya bezárásának irányításában is részt kellett vennie.

Szakmai tevékenysége elismeréseként többször részesült *Kiváló Dolgozó* kitüntetésben. Megkapta a *Bányászati Szolgálati Érdemérem* bronz, ezüst és arany fokozatát. 1981-ben *Kiváló Munkáért* kitüntetésben, 1992-ben *Miniszeri Elismerő Oklevélben*, 1994-ben *Kiváló Bányász* kitüntetésben részesült. 1999-ben *Szent Borbála-emlékérem* kitüntetését, és 35 éves szolgálati ideje elismeréséül *Bányász Szolgálati Oklevelet* kapott.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek 1964-től volt tagja.

Utolsó útjára 2019. január 3-án családján kívül számos barátja, ismerőse, volt kollégája kísérte el a miskolci Mindszenti Temető ravatalozójából. A munkatársak nevében *Törő György*, az OMBKE Bányászati Szakosztályának elnöke búcsúzott el tőle, mint volt családi jó baráttól.

Részletek a búcsúztatóból: „Mikó Attila egész életét jellemezte a szülői házból és a közösségből hozott szorgalom, precizitás, csöndesség mellett a család szeretete. ...2014-ben vette át egyetemi aranyoklevelét, akkor,

amikor a szívéhez legközelebb álló farkaslyuki bánya is 100. évfordulóját ünnepelte. Kötődése a szakmához nyugdíjazását követően is megmaradt, ha szükség volt szakmai tudására, adott tanácsokat fiatalabb kollégáinak, de a rá jellemző gondossággal írt fejezeteket a bányászat, a bányászok történetéről is. A baráti körébe tartozókat emberi jó tanácsokkal, útbaigazítással látta el, ha ennek szükségét érezte. ...

Ritkán volt ingerült – legalábbis szóban ritkán –, de a felszín alatt sokszor érezhető volt a belső vívódás. Látszott ez akkor, amikor olyan döntésekhez kellett asszisztálnia, melyekkel nem értett egyet, de ugyanez volt érezhető a farkaslyuki bánya újrainyitása körüli történések, események kapcsán is. Neki sokkal többet jelentett első munkahelye, mintsem nevét adta volna kétes szakmai vagy politikai célokhoz.

Sokszor érezhettük azt, hogy az igazi feloldódás a kötetlenebb családi, baráti környezetben következett be, ahol szerette az értékes beszélgetéseket. Felejthetetlen emlékek maradtak kiben-kiben a családi rendezvények, az egyetemi találkozók, szakmai buszos utak, sielések alkalmával.

Öröm számomra, hogy a végzős bányamérnök hallgatók szlovákiai, lengyelországi szakmai kirándulásán együtt képviseltük Attilával a szponzor Putnok Bánya Kft.-t. Ez az ércbánya- és szénbánya-látogatással is egybekötött néhány nap kicsit felidézte azt a múltat, melyben sokan felnőttünk fiatal mérnök korunkban. Amikor vezetőink figyeltek arra, hogy a kemény hétköznapi mellett jusson lehetőség a lazításra, szakmai tapasztalatszerzésre, az egyetemi hallgatók támogatására is. ...

E vigasztalan órában azt kérem a gyászoló egybegyűltektől, hogy gondoljunk arra, ami egyedül lényeges és fontos – az, ami a család, a volt kollégák, egyetemi társak, barátok és ismerősök szívében Attilával kapcsolatban emlékként él. Gondoljunk most az együtt átélt sok-sok szép pillanatra, és őrizzük meg szívünkben olyannak, amilyennek Ő szerette érezni magát.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület, a volt farkaslyuki, királdi, putnoki kollégák, egyetemi társak nevében e gondolatokkal mondok utolsó Jó Szerencsét! Kedves Attila, nyugodj békében!”

Törő György

Üveges János (1930 – 2019)

2019. augusztus 30-án, életének 89. évében Miskolcon elhunyt *Üveges János* vasokleveles bányagépészmérnök. 1930. október 20-án született Ormosbányán, ahol édesapja a szénbánya üzemnél művezetőként dolgozott. A

szülőhely és a családi háttér egyértelműen meghatározta pályaválasztását. A Gépipari Középiskolában tett érettségi után tanulmányait a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen folytatta, ahol 1954-ben bányagépészmérnöki oklevelet szerzett. Később munka mellett elvégezte a bányai gazdasági mérnök szakot is (1962).

Szakmai pályája során egyetlen munkáltatója a *Borsodi Szénbányák* volt. Az egyetem elvégzése után a Barcikai Bányáüzemhez került, ahol 7 évig gépészeti vezetőként dolgozott. Ebben az időben itt volt a borsodi szénmedencében az első gépi jövesztési kísérlet.

1961-től a Központi Szénosztályozó főmérnöke volt 13 évig, majd a Bányagépjavító és a Szénosztályozó üzemek összevonása után a Központi Üzem igazgatója volt 7 évig. A szénelőkészítés fejlesztésében munkájának eredménye volt a szénelőkészítés teljes technológiájának kialakítása, az alkalmazott gépek kiválasztása. Javasolta és előkészítette a nehézsuszpenziós szénmosómű építését.

1992-től kinevezték a Borsodi Szénbányák gazdasági vezérigazgató-helyettesévé.

Ezt a beosztást töltötte be 1990-ben történt nyugdíjba vonulásáig.

Üveges János egész szakmai pályáját a magas fokú kreativitás jellemezte. Számos olyan ötletét valósította meg, amelyet más üzemek és vállalatok is átvettek. A teljesség igénye nélkül ilyen volt a hálódigramos tervezésen alapuló megelőző karbantartási rendszer, melynek eredményeképpen a lyukói kötélpálya éveken át 20 óra/nap feletti üzemidőt ért el. Egy másik újításaként egy pontrendszert vezetett be, amely az alkalmazottak minőségének abban az időben szokatlan módszere volt, amivel a bérezés és a kinevezések objektívvá váltak. Gazdasági vezérigazgató-helyettesként kezdeményezte a vállalat átvilágítását értékelemzéssel, amivel az általános költségek jelentős csökkentését sikerült elérni.

Munkáját 23 alkalommal ismerték el különböző szintű kitüntetéssel.

Nyugdíjas éveit is aktívan töltötte. Kezdeményezésére alakult meg az *Ormosiak Baráti Köre*, amely több mint 20 éve ma is kiválóan működik. Megszervezte Ormosbányán a bányász emlékmű létrehozását, Kazincbarcikán a bányász szobor felállítását. Az OMBKE-nek 1958-tól volt tagja. Az egyesület keretén belül működő *Nyugdíjas Baráti Társaság* elnökeként minden évben gazdag programot valósított meg.

Munkája mellett kiegyensúlyozott családi életet élt. A gyászszertartáson felesége, két gyermeke, négy unokája és három dédunokája gyászolta.

Hamvasztás utáni búcsúztatója 2019. szeptember 11-én volt a miskolci Deszkatemplomban. A szertartáson *Reményi Gábor* mondott búcsúbeszédet és kívánt utolsó Jó szerencsét.

Gyászszertartásán részt vettek volt munkatársai, a Nyugdíjas Baráti Társaság tagjai és szülőfalujának képviselői. A búcsúztatót követő összejövetelen rövid beszédet mondott *dr. Magyar György*.

Emlékét kegyelettel megőrizzük.

R. G.

Szabó László (1938 – 2019)

Szabó László okl. bányaművelő mérnök, okl. környezetvédelmi szakmérnök 2019. december 11-én hunyt el Miskolcon. 1938. február 18-án született Vas megyében, Hegyháthodászon. Középiskolai tanulmányait Tatabányán a Bányaiipari Technikumban végezte, ahol 1956-ban kitűnő eredménnyel érettségizett. A végzés évében sikeresen felvételizett a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára. A tanévkezdésig a Mátravidéki Szénbányászati Tröszt Gyöngyös XII-es aknaüzemében fronti-, illetve körzetlőmesterként dolgozott.

Egyetemi tanulmányai közben 1958-ban anyagi okokból évkihagyást kért és egy évig a Mátravidéki Szénbányászati Tröszt Petőfi-altáró bányáüzemében segédvágárként elővágási és vágatfenntartási munkahelyeken dolgozott. Így 1962-ben szerzett jeles bányaművelő-mérnöki oklevelet.

Végzés után az egyetemen marasztalták, a Geodéziai és Bányaméréstani Tanszéken lett gyakornok, tanársegéd, majd adjunktus. Itt 1968. február végéig *dr. Hoványi Lehel* és *dr. Martos Ferenc* professzorok tárgyai gyakorlatainak vezetésében, jegyzeteinek, tankönyveinek kiadásra történő előkészítésében segédkezett. Feladata volt a IV. éves bányamérnök hallgatóknak a bányavállalatokhoz kihelyezett féléves üzemi gyakorlatának előkészítése és a bányamérési gyakorlatok vezetése.

1968 és 1975 között a *Borsod Megyei Tanács Tervező Vállalat* Geodéziai és Mélyépítési Műteremében dolgozott vezető tervezőként, majd műteremvezető-helyettesként. Itt tervezési-, megvalósulási térképek, út, műtárgy (híd), közmű (vízellátás-csatornázás, vízelvezetés, szennyvíztisztítás) tanulmánytervek, beruházási és építési kiviteli tervek készítésével foglalkozott. Folyamatos önképzéssel is bizonyítva, hogy ha kényszerűen is, de más szakterületeken is helyt lehet állni a bányamérnöki végzettséggel.

1975-ben felkérték az *Országos Érc- és Ásványbányák* recski Rézérc Műve műszaki fejlesztési osztályának vezetésére. Az osztályvezetői teendők mellett magas színvonalon irányította és végezte a felszín közeli termelő üzemek és a nagyberuházás – a mélyszinti bányáüzem – bányamérési munkáit. Ez utóbbi 1000 m-es mélységben hajtott vágatok, kutatófúrások irányítását, bemérését, aknafüggélyezést, áttörési munkák irányítását jelentette. Munka mellett tanulva 1977-ben kitüntetéses környezetvédelmi szakmérnöki oklevelet szerzett.

1980-ban adjunktusi, majd tanszékvezető helyettesi beosztásba hívták vissza a Geodéziai és Bányaméréstani Tanszékre úgy, hogy másodállásban maradhatott a Rézérc Műnél műszaki-gazdasági tanácsadóként 1992 végéig. 1990-ben ingatlanrendező földmérő, 1996-ban hites bányamérő minősítést kapott. Az egyetemen oktatói tevékenysége, szakmai érdeklődési területe elsősorban a bányamérés és a mérnökgeodézia területekre irányult. Tevékeny résztvevője volt a Tanszék műhelyében létrehozott egyedi mérőeszközök, segédberendezések kifejlesztésének és bevezető alkalmazásának. Egyénisége, pontossága, segítőkészsége, ipari tapasztalatai kiváló oktatóvá tették, tehetségét főtanácsosi kinevezéssel honorálták. 1998-ban kérte nyugdíjazását, de nyugdíj mellett a 2003-as tanév végéig tovább dolgozott, oktatott a tanszéken.

Munkái és tevékenysége alapján többször részesült *Nívódíjban*, *Miniszeri Dicséretben* és *Kiváló Munkáért* kitüntetésben. A *Bányász Szolgálati Érdemérem* mindhárom fokozatát megkapta. 2002-ben *Szent Borbála-émmel* ismerték el lelkiismeretes munkáját. 1961-től tagja az Országos Bányászati és Kohászati Egyesületnek, titkára volt a Bányamérő Szakcsoportnak, ahol 2004-ben megkapta a tiszteletbeli hites bányamérő elismerést.

2019. december 20-án a Miskolci Egyetem saját halottjaként a Bányászhimnusz harangjátékának kíséretében búcsúztatták családtagjai, barátai, munkatársai, volt tanítványai a miskolci Szentpéteri-kapui temetőben. Az egyetem és a bányamérők nevében *dr. Havasi István*, a volt tervezőintézeti munkatársak nevében *Csiky Emil* mondott búcsúbeszédet.

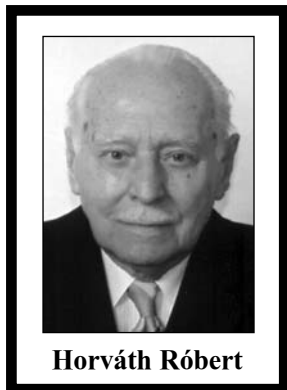
Végso nyugvóhelyén – Budapesten a Batthyány téri Szent Anna templom urnatemetőjében – egykori első kedves tanítványa és barátja, Fodor Gyula bányamérnök közelében lett elhelyezve.

Emlékét megőrizve mondunk utolsó Jó szerencsét!

Beke Imre

Horváth Róbert (1927 – 2020)

Az olajipar történetének autentikus tanúja, ismerője, *Horváth Róbert* gyémántokleveles bányamérnök, bányai gazdasági mérnök 93 éves korában, 2020. január 7-én eltávozott körünkből.

Horváth Róbert 1927. május 26-án született Sopronbánfalván. A József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem soproni Bányamérnöki Karán 1951-ben bányamérnöki, 1961-ben Nehézipari Műszaki Egyetemen bányai gazdasági mérnöki oklevelet szerzett.

Olajipari pályafutása 1950-ben Bázakerettyén a *Budafai Kőolajtermelő Vállalatnál* kezdődött, ahol a szakmai „lépcsőkön” átjutva üzemvezetői, majd 1957-től főmérnöki megbízásokat töltött be. A Bázakerettyén töltött évek alatt kezdett el foglalkozni a műszaki fejlesztés, műszerezés, automatizálás kérdéseivel, amely kérdések egész pályája alatt meghatározó szerepet játszottak.

1961-ben a Nagylengyeli Kőolajtermelő Vállalat, majd 1963-tól a dunántúli vállalati összevonások során megalakult *Dunántúli Kőolaj- és Földgáztermelő Vállalat* fejlesztési főmérnöke, műszaki igazgatóhelyettese.

1965-ben a Dunántúli Földgázszolgáltató és Szerelő Vállalat (KÖGÁZ) főmérnökévé, majd műszaki igazgatóhelyettesévé nevezték ki Nagykanizsára, ahol feladata az új vállalat megszervezése volt.

1971-ben az OKGT *Kőolaj- és Gázipari Tudományos Kutató Laboratóriuma* (OGIL) nagykanizsai részlegének vezetője lett. Az olajbányászatban számos műszaki, technológiai találmánya hasznosult, jelentős termelésnövekedést eredményezve.

1981-ben szívbetegsége miatt nyugdíjba vonult. Nyugdíjasként érdeklődése az olaj- és gázipar ipartörténeti kérdéseire irányult. A Magyar Olajipari Múzeum megbízásából ipartörténeti riportsorozatot készített, amely „Beszélgetések az olajiparról” címmel 1996-2005 között nyolc kötetben – „Múzeumi Közlemények” formájában jelentek meg.

Grafikáival megörökítette a hazai kőolaj- és gázipar jelentős személyiségeit. Mintegy 100 alkotása az olajipari és vegyipari múzeumokban, egyes olaj- és gázipari intézményekben és az érintett oktatási intézményekben található. Munkásságáért és nyugdíjas éveiben folytatott tevékenységéért kapott kitüntetései közül jelentősebbek: *Munka Érdemrend* arany fokozata (1987), a *MOL Életpálya Díj* (2002) és a MOL elnöki kitüntetés (2007).

Megözvegyülve 2006-ban Nagykanizsáról Sopronba költözött.

Hamvasztás utáni búcsúztatásán a soproni Szent György-templomban január 28-án mondtak Neki utolsó Jó szerencsét!

Dallos Ferencné

Fónay Valér (1931 – 2020)

2020. január 22-én elhunyt *Fónay Valér* gyémántokleveles földmérőmérnök. 1931. június 2-án született Kanadában, Winnipegben. Hároméves korában költöztek vissza Pécsre. Középiskolai tanulmányait 1942-ben kezdte meg a Ciszterci Rend pécsi II. Lajos Gimnáziumában, és itt érettségizett. 1950-ben felvételt nyert a soproni egyetem Földmérőmérnöki Karára. A Geodéziai és Bányamérési Tanszéken 1952-től demonstrátorként, 1954-től 1958-ig tanársegédként tevékenykedett.

1958-1962 között az *Oroszlányi Szénbányák* bányamérési osztályán dolgozott beosztott mérnökként, illetve osztályvezető-helyettesként. Rövid időszakra (1962-1964) a Mecseki Ércbányászati Vállalat bányamérési osztályán vállalt munkát, majd visszatért az Oroszlányi Szénbányák Vállalathoz a bányamérési osztályvezető-helyettesi munkakörbe. 1966-tól 1989-ben történt nyugállományba vonulásáig osztályvezető beosztásban dolgozott. Munkáját nagyfokú felelősségérzet, pontosság és a szakma szeretete jellemezte.

Az OMBKE-nek 1966-tól volt tagja, alapító tagja a Bányamérő Szakcsoportnak, 1985-től 1989-ig az MTA Veszprémi Albizottsága geodéziai munkabizottságát vezette. Több szakkikke jelent meg.

Nevéhez fűződik a lézersugaras iránymeghatározó készülék sújtólég- és robbanásbiztosító tételének hazai megvalósítása és bányabeli alkalmazása. Magas szintű szakmai előkészítő munkát végzett a Márkushegyi Bányáüzem létesítésének bányamérési munkálataiban. Jelentős szerepe volt az új bányamérési technikák (giro-teodolit, távmérők stb.) alkalmazása terén. Hosszú időn keresztül irányította a Márkushegyi Bányáüzem művelése során Pusztavámon keletkező bányakár ügyek rendezését (lakó- és középületek aláfejtésük előtti megelőző építés jellegű megerősítését).

Munkáját több állami és egyesületi kitüntetéssel ismerték el: *Munka Érdemrend* ezüst fokozata, *Bányászati Szolgálati Érdemérem* bronz, ezüst és arany fokozata, OMBKE *Egyesületi Munkáért* érem.

Szakmai munkája mellett a labdarúgás területén is sikeres volt. Középiskolásként a Pécsi Vasutas Sportkör ifi csapatában, 1951-1958 között a Soproni Vasutas SE, majd 1958-1962-ben az Oroszlányi Bányász csapatában játszott.

Hozzátartozói, rokonai, barátai jelenlétében a Bányászhimnusz hangjai kíséretében 2020. február 7-én helyezték örök nyugalomra a Pécsi Köztemetőben.

Utolsó Jó szerencsét!

Cseh Béla – Emmer Artúr

Sz. Tóth István (1946 – 2020)

2020. február 24-én érműtét közben a budapesti Honvéd Kórházban váratlanul elhunyt Sz. Tóth István okleveles bányamérnök. 1946. augusztus 25-én született Szápáron, a kis bakonyi bányászfaluban, aminek neve után kapta Tatabányán a sok Tóth Istvántól megkülönböztető Szápári előnevet, melyet elfogadott.

A bakonyi medence bányász környezetéből szinte magától értendően választotta a bányászszakmát. 15 éves korától bányamérnök akart lenni, így elindult egy úton, aminek a kezdete Zircen a Reguly Antal Iparitanuló Intézetben kezdődött, majd 1963–1967 között a tatabányai Péch Antal Bányaiipari Aknásképző Technikumban folytatódott. A bányászok föld alatti világát Dudaron kezdte megismerni, aztán a tatabányai technikai évek alatt a VIII-X-XV-XV/b aknákon segédvájárként szerzett szénfali tapasztalatokat.

1967-ben a *Tatabányai Szénbányák Vállalat* ösztöndíjasaként felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemre, ahol 1972-ben vehette át bányaművelő mérnöki diplomáját.

Beosztott bányamérnökként a tatabányai XV/a aknán kezdte „munkás éveit”. Az aknaüzemek összevonásával a Nyugati-I Bányáüzem biztonsági mérnöki feladatait látta el. Később, mint a Csordakúti Bányáüzem felelős műszaki vezetője, komoly szakmai megbízás volt az „eocén program” kihívásának eleget tenni. A bányabiztonság kérdése mindig is fontos volt számára, ezért 1994-től 2003-ig ezen a területen dolgozott, mint a vállalat biztonsági osztályának vezetője. A bánya-erőmű integrációt követően a *VÉRT Bányászati Igazgatóság* biztonsági főmérnökeként részese volt a „munkahelyi egészségvédelem és biztonságirányítási” rendszerének kidolgozásában (MEBIR) és auditálásában. 2003-ban családi okokra hivatkozva kérte nyugdíjazását.

A felelősségteljes bányászati feladatkörök mellett fordultas, nehéz családi élete volt. Megbízható, szerény szeretetreméltó közösségi ember volt. Jól érezte magát bányász hagyományainkat ápoló egyesületeinkben. Büszkén dalolta alkalmanként bányászénekeinket egyenruhájában a Rozmaringos Bányász Egylet fellépésein. Az OMBKE-nek 1973 óta volt tagja.

A tatabányai Síkvölgyi úti temetőbe bányásztemetés szertartással búcsúztak el tőle hozzátartozói, iskolatársai, kollégái, barátai. Urnája előtt bányász sorfállal, főhajtással búcsúzott az OMBKE Helyi Szervezete firmatársától, alias Dudortól. A megható búcsúbeszédet a ravatalozóban *Balogh Csaba*, a Szabadtéri Bányászati Múzeum kuratórium elnöke tartotta. A gyászmenet urnáját a klopacska utolsó föld alatti műszakjára hívó kopogtatásával kísérte a családi sírhelyre. A sírnál a Rozmaringos Bányász Egylet a Bányász himnusz eléneklésével búcsúzott egykori tagjától.

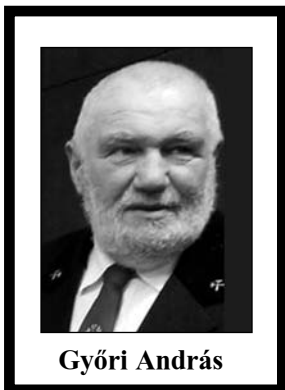
Jó pajtásunk, Sz. Tóth István! Emléked őrizzük! Nyugodj békében!

Jó szerencsét!

Balogh Csaba

Győri András (1947 – 2020)

Győri András 1947. október 11-én született a nógrádi szénbányászat területén fekvő Ságújfalu községben. Itt járt általános iskolába. Mivel bányászcsaládban született, a szakmai életútja is a bányászat lett.

Vájártanuló volt 1962-től Nagybátonyban. A gyakorlati munkákat a Nógrádi Szénbányászati Tröszt, a Dorogi Szénbányászati Tröszt üzemében és az OÉÁ Recski Üzemében végezte.

1965-ben beiratkozott a Miskolci Aknászképzőbe, ahol 1969-ben végzett. Ekkor már erőteljesen zajlott a szénbányászat „racionalizálása”, azaz leépítése. A bányászatban nem tudott elhelyezkedni, ezért első munkahelye az *Egri Közútépítő Vállalat* volt. Itt 1972-ig dolgozott, és amikor stabilizálódtak a megmaradt bányauzemek és keresték a fiatal szakembereket, a Tiribesi Aknaüzemnél helyezkedett el.

A *Nógrádi Szénbányáknál* 1975-ben megalakult a Földtani és Földmérő Iroda, ahová felmérő munkakörbe kerestek megfelelő szakképzettségű embereket. András jelentkezett és 1975-től 2007-ben történt nyugdíjazásáig itt dolgozott. Feladata volt a zalai olajmező felmérése és térképezése. A nagy távolság miatt hetekig távol volt családjától, de szerette a munkáját és megbízhatóan, becsülettel végezte.

Hobbija a ház körüli kert művelése, szőlészkedés és gyümölcsstermesztés. Tagja volt a helyi Református Kórusnak, a Bányász-Kohász Dalkörnek és az OMBKE Salgótarjáni Osztályának. Amíg csak egészsége engedte, ezeknek fellépéseiben, rendezvényeiben mindig részt vett.

Hosszan tartó súlyos betegségét méltósággal viselte. 2020. február 25-én hunyt el. Temetésén a két kórus sok énekkel vett búcsút tőle.

Józsa Sándor

Udvardi Lakos Géza (1938 – 2020)

Szomorúan értesültünk a mindannyiunk által tisztelt és a dunántúli „olajosok” meghatározó alakja, kedvelt kollégánk, *Udvardi Géza* aranyokleveles olajmérnök április 21-én váratlanul bekövetkezett haláláról.

1938. július 17-én született Sopronban. Egyetemi tanulmányait, 1956-ban Miskolcon kezdte, majd évfolyama (az utolsóként) átkerült Sopronba, végül Miskolcon fejezte be népköztársasági ösztöndíjasként, és kapta kézhez kitüntetéses olajmérnöki diplomáját 1961-ben.

A szakmával már az egyetemi gyakorlatai idején a Nagyalföldi Kőolaj- és Földgáztermelő Vállalatnál állomáskezelőként, majd rétegyomásmérőként ismerkedett meg. Diplomájának megszerzése után Bázakerettyén, a *Budafai Kőolajtermelő Vállalatnál* termelési mérnöként helyezkedett el. 1962-ben a Nehézipari Műszaki Egyetemen Szilas professzornál mellékállásban a mélyszivattyúzás elméleti és gyakorlati kérdéseivel foglalkozott.

1965-1975 között a *Közép-dunántúli Gázszolgáltató és Szerelő Vállalatnál* (KÖGÁZ) műszaki, majd beruházási és tervezési főosztályvezető. Számos országos fejlesztési-beruházási projekt vezetőjeként több dunántúli város gázelosztó hálózatának, számos pébé létesítmény, lakóépület és ipartelep gázipari tervezésének és beruházásának volt a vezetője, részt vett a KÖGÁZ nyomásszabályozó család tervezési, megvalósítási programjában.

1973-ban kitüntetéses energiagazdálkodási gazdasági mérnöki diplomát szerzett a Budapesti Műszaki Egyetemen.

1976-tól a *Dunántúli Kőolaj- és Földgáztermelő Vállalat* (DKFV), majd annak jogutódja, a Kőolaj- és Földgáztermelő Vállalat (KFV) termelési főosztályvezetője, a dunántúli és a vállalatához tartozó alföldi kőolaj- és földgázmezők, föld alatti gáztároló központi termelésirányítása volt a feladata. Ebben az időszakban terjedt el széles körben a dél-zalai, nagylengyeli, szanki mezőkben a szén-dioxidos EOR művelés, számos termelőegység és egyéb létesítmény beruházásával és üzembe helyezésével.

1992-től a *MOL Rt.* kutatás-termelési ágazatnál műszaki fejlesztési vezetőként számos kitermeléstechnikai, gyűjtési és egyéb fejlesztési projekt menedzselését irányította.

Több társadalmi-tudományos szervezet aktív tagjaként (MTESZ városi szervezetének, az ETE helyi csoportjának Nagykanizsán titkára, 1992-ben a Magyar Olajipari Múzeum kurátora) járult hozzá a térség tudományos,

technikai életének fellendítéséhez. A Kanizsai Műszaki Napok főszerzője volt. Több mint 50 éve volt tagja az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek. A dunántúli helyi szervezet vezetőségi tagjaként kiemelten támogatta a bányász hagyományok ápolását, szerepet vállalt számos rendezvény (mezőjubiléumi ünnepek, szakestélyek stb.) lebonyolításában is. 2003-tól a Nagykanizsai Olajos Szeniorok Hagyományápoló Kör rendezvényeinek lelkes szervezője, 2005-től vezetője volt.

Több hazai és külföldi konferencián tartott szakmai előadást, mintegy 40 szakmai publikációja jelent meg. A szakmai tevékenysége alatt összegyűjtött több ezer oldalnyi anyagot, valamint a vállalattörténeti, szakmai és egyetemi emlékeit feldolgozó tanulmányokat, pályázatokat a MOGIM-nak adományozta.

A Miskolci Egyetemen pályafutása alatt folyamatos kapcsolatban állt: nyári gyakorlatok, diplomatervezések irányítójaként és közös kutatásokban való részvétellel. A Miskolci Egyetem Bányamérnöki Tanácsa „*Pro Facultate Rerum Metallicarum*” emlékéremmel tüntette ki.

1999-ben életpályája elismeréseként megkapta a *MOL aranygyűrűjét*. 2000-ben vonult nyugdíjba.

Búcsúztatása 2020. június 20-án Nagykanizsán volt. Tisztelői, barátai gyászszakestélyen mondtak Neki utolsó Jó szerencsét!

DÉ

Hegedüs Csaba (1934 – 2020)

Hegedüs Csaba gyémántokleveles bányamérnök, az OMBKE-nek 1957. január 1. óta tagja, súlyos betegség és koponyaműtét után 2020. május 25-én elhunyt. Életútjának bemutatását lapunk számára még a műtét előtt Ő maga állította össze.

1934. június 13-án születtem az akkor csehszlovák uralom alatt álló felvidéki Párkányban; 1938-ban visszacsatolták Magyarországhoz; ma szlovák zászló leng városkám fölött. Kisiskoláimat Párkányban, Nagyváradon, Esztergomban, Duna-szerdahelyen és Szönyben végeztem. E hányattatás főként a II. világháború hozadéka volt. Középiskolába már Tatabányán jártam, az 1949-ben indult Bányaiipari Technikumban. Ezzel el is jegyeztem magamat a bányászattal. Némi bizonytalankodás után (ugyanis vegyész akartam lenni) következett a Nehézipari Műszaki Egyetem Miskolcon-Sopronban. Végleges akkor lett a frigy, amikor 1959. május 19-én átvettem bányaművelő-mérnöki oklevelemet Zambó János professzor úrtól Sopronban. – Ezt a szertartást 2009-ben követte az aranyoklevél és 2019. szeptember 10-én a gyémántoklevél átadása szintén Sopronban, mint olyan gyakor volt hallgatónak, aki e városban a legutolsóként kibocsátott bányász évfolyamnak még tagja lehetett.

A bányamunka megismerésére és gyakorlására már a technikus képzés éveiben kaptunk lehetőséget. A Tatabányai Szénbányászati Tröszt aknaüzemei annak idején intézményesen fogadták azokat a technikai diákokat fizikai munkakörökben, akik hivatalosan állományukba kerültek.

A bányamérnöki diploma átvétele után, 1959 májusától az első munkahelyem a *Közép-dunántúli Szénbányászati Tröszt*hez tartozó Pusztavámi Bánya lett. Üzemmérnöki, szellőztetés-felelősi, körletvezető-helyettesi posztok – megannyi olyan újszerű feladat, aminek ellátásához nem is az egyetemi oktatás, hanem inkább a technikai évek gyakorlatszerzése szolgáltatott municiót. Megcsapott a széncsaták szele is.

A tatabányai szénbányászat következett. Más szemlélet és eltérő felfogás. – Itt kerültem a *bányahatósági* (KBF, OBF) feladatellátás büvkörébe. Ez egy olyan pályamódosító körülmény volt, aminek következményeként később mindenütt ahová sorsom vezérelt, szinte kizárólag a biztonsággal foglalkoztam mind a bánya-, mind a külüzemek tekintetében – de még a közfoglalkozásban is.

A bányahatóság révén feladatomban lett megismerni az Oroszlányi Szénbányák szervezetét és bányaművelési rendszerét. Így tárult föl előttem 1949-1990 között Pusztavám–Oroszlány–Tatabánya viszonylatában a Zambó János-féle Bányaművelés c. tankönyv ábráinak jelentős hányada a ténylegesen kihajtott bányaterek valóságában.

A bányászat terepét a magyarországi szénbányászat felszámolásának jegyében végrehajtott – 1990. december 4. napján személyemet is elérte – kényszernyugdíjazás miatt kellett elhagynom, mint az *Oroszlányi Szénbányák Biztonságtechnikai Osztálya* vezetőjének. Életemnek egy korszaka ekkor zárult le. Ehhez tartozóan kötelességemnek érzem, hogy néhány legemlékezetesebb nevet (ábécé sorrendben) fölidézzek tisztelem, nagyrabecsülésem és hálám jeléül azon nevelőim, oktatóim és feletteseim, illetve munkatársaim közül, akik életem útjának a bányászatra eső hányadát segítették, kísérték és egyengették, s akik immár a környék szénbányászata történelmi személyiségeinek is tekintendők. Íme: Angyal István KBF hivatalvezető, Gál István trösztigazgató, Nagy László OBF főmérnök, Patkós Péter bányamester, Puskás János kémia tanár, Stingl Ferenc MEO vezető, Szabó Miklós matematikus adjunktus, Szentiványi Ferenc geológia tanár, Varga Albert vezérigazgató, Zamaróczy Dezső felelős műszaki vezető. – Személyük becses része volt életemnek!

Végeztem dolgomat 1990 előtt és után is, ahogyan tőlem telt és lehetett. – Behatóan foglalkoztam bányászati ergonómiával Kovács János biztonsági főmérnökkel (Oroszlányi Szénbányák), Kovács Sándor tanszékvezető egyetemi tanárral (Pécs, POTE), Szalay László bányamérnökkel (Budapest, MTA ergonómiai albitottság elnöke); kimunkáltuk a Magyar Bányászati Szabványok számára a szilikózist okozó alfa-kvarc módosulat derivatográfus kvantitatív meghatározásának módszerét Puskás János kémia tanárral és Keszei Zoltán vegyész mérnökkel (Oroszlányi Szénbányák); kidolgoztam a bányabeli nem vizes környezetben tapasztalt kőzetduzzadás (márga-közetek autogén duzzadása) fizikokémiai mechanizmusának elméletét és leküzdése irányelvét, amiért akadémiai doktori cím elnyeréséhez is kaptam ígéretes biztatást. Munkáim és szakmai publikációim, előadásaim elismeréseként a ritka *Georgius Agricola-émlékéremben* részesültem az OMBKE és az Oroszlányi Szénbányák részéről.

1990 után 16 év önkormányzati képviselőség, tanácsnokság, bizottsági elnökség következett Tatabánya Megyei Jogú Városban. Elismeréseim: *Tatabánya Közbiztonságáért Díj* (1990), *Ezüst Turul Díj* (2009) az önkormányzati testületektől, valamint oklevelek, emléktárgyak a Települési Önkormányzatok Országos Szövetségétől, a Megyei Önkormányzatok Országos Szövetségétől, a Komárom-Esztergom Megyei Önkormányzattól, a Komárom-Esztergom Megyei Rendőr-főkapitányságtól, a Polgárőr Szövetségtől.

2004. augusztus 17-én kétszeri klinikai halált éltem túl. Visszahoztak. Az eredményes beavatkozások 16 év többlet-élethez juttattak. Ennek folyamán 6 terjedelmes könyvet írtam. Tartalmukból némi felsorolás: A szenzációkat is kedvelő, tévutas elméletifizikai dogmák helyett az életek-fizikáját (*physica vitarum*) ajánlottam 8 kidolgozott alapvetésben; megfogalmaztam a kettősség elvét, amiből minden lét/nemlét állapot levezethető (kivéve az objektíve lehetetlen agyszüleményeket); sürgettem a gazdag magyar geotermikusenergia-készlet hasznosítását esetleg bányászati módszerekkel; foglalkoztam a küszöbön álló sorsfordító természeti átalakulások társadalmi következményeivel; cáfoltam a közgazdaságtan ama szegmensének tudományos jellegét, amelyik spekulatív módon legalizálni iparkodik azoknak a nem megújuló természeti kincseknek a mértéktelen lepusztítását, amelyek a földi élet fennmaradásának nélkülözhetetlen kellékei; rámutattam a „fenntartható fejlődés” néven elhíresült ENSZ találmánynak az emberiségre és a teljes földi élővilágra nézve végzetes voltára (ez a könyv hiányzik az Országos Széchényi Könyvtárból); kifejtettem nézetemet a Teremtésről, az Ósrobbanásról, az éltető Valamiről stb.

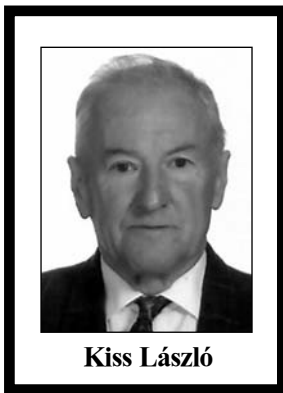
2019. július 1. reggel 6 óra. Fejfájásra ébredtem, olyanra, ami egyetlen pillanatra sem szünetelt egészen a 2020. márciusi koponyaműtétiig. – Nyertem vagy veszítettem? Netán véglegesen visszafordíthatatlanul?! – Ha még maradhatnék, bizonyára volna mondanivalóm. Ha el kellene menni, így búcsúznék: A Föld élhetetlenné tételének – azaz a kettősség további súlyos sértésének – folytatása esetén a Természet elkerülhetetlenül reagál! Teszi ezt máris a hirtelen jött általános felmelegedéssel.

Minderre tekintettel is embernek, faunának és flórának ismét csupán azt kívánhatom, hogy Jó szerencsét!

Hegedüs Csaba sk.

Kiss László (1941 – 2020)

Megint kevesebben lettünk, *Kiss László* aranyoklevelés olajmérnök 79 éves korában, 2020. május 12-én eltávozott az olajosok családjából. Kiss László 1941. február 28-án Ózdon született. A Miskolci Nehézipari Műszaki

Kiss László

Egyetemen a Bányamérnöki Kar olajmérnöki szakán 1965-ben szerzett olajmérnöki oklevelet. Ebben az évben kezdett dolgozni az *Országos Kőolaj- és Gázipari Tröszt* alföldi kőolajfűrészi üzeménél fűromérnöként. 1972-1996 között a jogutód Nagyalföldi Kutató és Feltáró Üzem (NKFÜ), majd a *Kőolajkutató Vállalat* (KV) központjában, Szolnokon különböző részlegeknél tevékenykedett vezető beosztásokban (a technológiai, a fűrészi és a műszaki osztályok vezetője volt).

A cég kiküldetésében 1990-92 között dolgozott Görögországban és Ausztriában a Stoffner GmbH és a Kőolajkutató Vállalat közös vállalkozásában, amelynek fő profilja ausztriai geotermális vízkutak mélyítése volt.

Szakmai tudását hazai és külföldi – köztük az USA-ban is – továbbképzéseken gazdagította. Kiváló szakmai munkáért több kitüntetést kapott.

A Kőolajkutató Vállalat dolgozójaként vonult nyugdíjba 1996-ban.

Jubileumi aranyoklevelét 2015-ben – feleségével, Bokor Judit bányageológussal együtt – kapta kézhez Miskolcon.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek több mint ötven éven át volt tagja, az OMBKE *Centenáriumi Érem* és a *Sóltz Vilmos* jubileumi emlékérem tulajdonosa volt.

Búcsúztató szertartására szűk családi körben került sor. Hamvait Szolnokon a Tiszaligetnél szórták a Tiszába. Segítőkéssz, szerény, udvarias személyének emlékét megőrizve mondunk Neki utolsó Jó szerencsét!

Dallos Ferencné